

Euryfamos (Pseudo-Euryfamos)

Fragmentum

(H. Thesleff, The Pythagorean texts of the Hellenistic period; Abo Akademi, 1965)

Περὶ βίου

Stobaios, Anthologion IV, 39, 27; p. 914 He. (Mullach 2; p. 15)

Εὐρυφάμου Πυθαγορείου Περὶ βίου.

Βίος ἀνθρώπω τέληος θεῶ μὲν λείπεται τῷ μὴ αὐτοτελῆς ἦμεν, ἀλόγων δὲ ζῶων καθυπερέχει τῷ ἀρετᾶς καὶ εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος ἦμεν. οὔτε γὰρ ὁ θεὸς τᾶς ἔξωθεν αἰτίας ποτιδεῆς ἐστιν. φύσει γὰρ ἀγαθὸς ἐὼν καὶ φύσει εὐδαίμων ἐξ αὐταυτῷ τέληος ἐστι· οὔτε τῶν ἀλόγων ζῶων οὐδὲν <εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρον> λόγῳ γὰρ ἄμοιρα ὄντα καὶ τᾶς ἐς τὰς πράξιαις ἐπιστήμας ἄμοιρά ἐστιν. ἀνθρώπω δὲ φύσις τὰ μὲν <τᾶς> ἐκ τᾶς ἰδίας προαιρέσιος τὰ δὲ καὶ τᾶς ἐκ τῷ θῆω γινομένης ἐπικουρήσεως ποτιδεῆς ἐστι. τὸ μὲν γὰρ λόγῳ τυπωτικὸς ἦμεν καὶ καλῶν καὶ αἰσχροῶν νοητικός, καὶ τὸ ὀρθὸς ἀπὸ γῆς ἀνακεκλίσθαι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀποβλέπεν καὶ θεῶν τῶν ἀνωτάτω νοητικός ἦμεν, ταῦτα δὴ καὶ τᾶς ἐκ τῶν θεῶν ἐπικουρήσεως τέτευχε· τὸ δὲ βούλησιν ἔχεν καὶ προαίρεσιν καὶ ἀρχὰν ἐν αὐταυτῷ τοιαύταν, καθ' ἃν κύριος οὗτός ἐστι καὶ ἀρετὰν ἐπιταδεῦσαι καὶ κακίαν ζαλῶσαι καὶ θεοῖς ὀπαδῆσαι καὶ ἀπὸ θεῶν ἀποτραπῆμεν, ταῦτα δὴ καὶ καθ' αὐτὸν κινέεσθαι δυνατὸς ἐστι. διὸ καὶ ψόγων καὶ ἐπαίνων καὶ τιμᾶς καὶ ἀτιμίας τὰ μὲν ἐκ τᾶς τῶν θεῶν τὰ δὲ καὶ ἐκ τᾶς τῶν ἀνθρώπων τυγχάνοντι (τοι) ἦτοι ἀρετὰν ἢ κακίαν ζαλώσαντες. ἔχει γὰρ οὕτως ὁ σύμπασις λόγος· τὸ θῆον ἀνθρωπον πολυφρονέστατον ζῶον ἐς τὸν κόσμον ἐσώκισεν, ἀντίμιμον μὲν τᾶς ἰδίας φύσιος, ὀφθαλμὸν δὲ τᾶς τῶν ὄντων διακοσμάσιος· διὸ καὶ ὄνύματα μὲν ἔθηκε τοῖς πράγμασι, χαρακτῆρι αὐτῶν ἐπόμενος, ἀνεύρετο δὲ καὶ γράμματα, θησαυροὺς τᾶ μνάμα παρασκευασάμενος, ἐμιμάσατο δὲ καὶ τὰν τῷ παντὸς διακόσμασιν, δίκαις τε καὶ νόμοις κοινωνίαν πολέων συναρμοξάμενος. οὐθὲν γὰρ οὕτω κοσμοπρεπὲς καὶ θεῶν ἄξιον ἔργον ἀνθρώποις πέπρακται, ὡς πόλιος εὐνομουμένης συναρμογᾶ καὶ νόμων καὶ πολιτείας διακόσμασις. εἷς γὰρ ἕκαστος ἀνθρωπος αὐτὸς καθ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐὼν οὔτε ποττὸ ζῆν ... ὁμοφροσύνα ξυνᾶ καὶ ξυναρμογᾶ πολιτείας καὶ αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἰκανὸς γέγονε καὶ ποττὸ ὄλον καὶ τὸ τέληον σύστημα τᾶς κοινωνίας εὐσυνάρμοστος. ἀνθρώπω γὰρ ὁ βίος λύρας ἐξακριβωμένης καὶ κατὰ πᾶν ἐπιτελέος ἐάσας εἰκῶν ἐστι· λύρα τε γὰρ πᾶσα χρῆζει τριῶν τούτων τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἐπαφᾶς τινος μωσικᾶς. ἐξάρτυσις μὲν ὧν ἐστιν ἅ τῶν οἰκῆων μερέων τῷ σώματος παρασκευᾶ

πάντων, λέγω δὲ τῶν χορδῶν καὶ τῶν ὀργάνων τῶν ποτ' εὐφωνίαν καὶ πληγὴν ἐπισυνεργούντων· συναρμογὰ δὲ ἅ ποτ' ἀλλάλως σύγκρασις τῶν φθόγγων· ἐπαφὰ δὲ μωσικὰ ἅ κατὰ συναρμογὰν κίνασις ἤδη τούτων. οὕτως ὦν καὶ βίος ἀνθρώπῳ χρήζει τριῶν τούτων τυχέν. ἐξάρτυσις μὲν ἅ τῶν τῷ βίῳ μερέων ἐστὶ συμπλήρωσις· βίῳ δὲ μέρεα τὰ τε σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ τῶν χρημάτων καὶ τὰ τῆς δόξας καὶ τὰ τῶν φίλων· συναρμογὰ δὲ ἅ ποτ' ἀρετὰν καὶ νόμως τούτων σύνταξις· ἐπαφὰ δὲ μωσικὰ ἅ κατ' ἀρετὰν καὶ νόμως τούτων σύγκρασις, ὀρθοπλοουμένας τῆς ἀρετᾶς καὶ μηθὲν ἕξωθεν ἀντιπίπτων ἐχούσας αὐτῇ. οὐ γὰρ ἐν τῷ ἀπερύκεσθαι τῆς προθέσιος τῶν ἐκουσίων σκοπῶν πέπτωκε τὸ εὐδαιμονίην, ἀλλ' ἐν τῷ κατατυγχάνεσθαι· οὐδ' ἐν τῷ ἀδορυφόρητον ἤμεν καὶ ἀνυπηρέτατον τὴν ἀρετάν, ἀλλ' ἐν τῷ συμπλαροῦσθαι ταῖς οἰκῆαις δυνάμεσι ποτὶ τὰς πράξιαις. οὐ γὰρ αὐτοτελής ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀτελής· τέλος δὲ γινόμενος ἅ μὲν παρ' αὐτὸν ἅ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἕξωθεν αἰτίαν· καὶ τέλειος ἦτοι καττὰν φύσιν ἢ καττὸν βίον· καὶ κατὰ μὲν τὴν φύσιν, αἴκα ἀγαθὸς γένηται· ἅ γὰρ ἐκάστῳ ἀρετὰ ἀκρότας καὶ τεληότας ἐστὶ τῆς ἐκάστῳ φύσιος· οἷον ἅ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν <τῆς τῶν ὀφθαλμῶν> φύσιος ἀκρότας καὶ τεληότας, ἅ δὲ τῶν οὐάτων τῆς τῶν οὐάτων. οὕτω δὲ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἅ ἀρετὰ ἀκρότας ἐστὶ καὶ τεληότας τῆς <τῷ> ἀνθρώπῳ φύσιος· τέλος δὲ καττὸν βίον, αἴκα εὐδαιμόνων γένηται. ἅ γὰρ εὐδαιμονία τεληότας καὶ συμπλήρωσις ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. διὸ πάλιν ἀρετὰ καὶ εὐτυχία μέρεα γίνονται τῷ ἅπαντος βίῳ, τῆς μὲν ἀρετᾶς ὡς ψυχᾶς ὑποκειμένας, τῆς δ' εὐτυχίας ὡς σώματος, τῶν δὲ συναμφοτέρων αὐτῶν ὡς ζῶω. τὸ μὲν γὰρ χρέεσθαι καλῶς αὐτὸν ἐστὶ τοῖς κατὰ φύσιν ἀγαθοῖς, τὸ δὲ τὴν χρᾶσιν ἐμπαρέχεν· καὶ χρέεσθαι μὲν ἀρετὰ, χρᾶσιν δ' ἐμπαρέχεν εὐτυχία· καὶ ἅ μὲν τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν λόγον ὀρθὸν παρέχεσθαι, ἅ δὲ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς πράξιαις. τὸ μὲν γὰρ βουλευθῆμεν τὰ καλὰ καὶ ὑποστᾶμεν τὰ δεινὰ τῆς ἀρετᾶς οἰκῆόν ἐστι, τὸ δ' ὀρθοπλοῆσαι τὰς προαιρέσιαις καὶ ἐπὶ τέλος ἐλθὲν τὰς πράξιαις τῆς εὐτυχίας. ἐνίκασε γὰρ ὁ στραταγὸς καὶ σὺν τῆς ἀρετᾶς καὶ σὺν τῇ εὐτυχίᾳ, καὶ εὐπλόησεν ὁ κυβερνάτας καὶ σὺν τῇ τέχνῃ καὶ σὺν τοῖς οὐρίοις πνεύμασιν, καὶ εἶδεν ὁ ὀφθαλμὸς καλῶς καὶ σὺν τῇ ὀξυδορκίᾳ καὶ σὺν τῷ φάει. καὶ ἄριστος ὁ βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο καὶ διὰ τὴν ἀρετὰν αὐτὰν καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν.